

en Naal bag i Nakken. Han blev bleg. Og da han nu paa Pigens forstyrrede Ansigtsudtryk kunde se, at hun vidste mere, end hun havde sagt, gik han hende tæt ind paa Livet og sagde bydende:

„Hvad er der? ... Tal ud! ... Du skjuler noget.“

Skælvende af Angst for Præstens Vrede gik hun til Bekendelse og fortalte, at hun, der ligesom Peter Andreas havde sit Kammer paa Loftet, flere Gange i den senere Tid havde hørt ham liste om deroppe om Natten; og da hun nu fandt hans Værelse tomt, havde hun derfor anstillet en nærmere Undersøgelse og derved fundet Vinduet i Forstuen staaende paa Klem og friske Spor i Sneen udenfor.

Henne i Sengen havde Moderen forsøgt at rejse sig. Nu lagde hun sig tilbage paa Pudsen med et klagende Udbrud og holdt Haanden for Øjnene som En, for hvem det svimler.

Præsten gik hen til hende og greb hende om den anden Haand.

„Rolig, Mo'er ... rolig!“ sagde han, skønt hans egen Stemme skælvede.

„Gud se i Naade til os!“ stønnede hun.

„Amen!“ sagde Præsten stærkt, — han slap ikke hendes Haand.

Imidlertid befandt Peder Andreas sig ude paa de store Bakker nordfor Byen, hvor en livlig Skare halvvoksen Ungdom i disse Aftener drev Slædesport i det klare Maaneskin. Det var selve den „kongelige Amtschaussé“, man havde udvalgt til Bane, — en bred, jævnt nedadskraanende Vej, der fra Bakkehøjden førte i en enkelt stor Svingning lige ind til Byen, ja her kunde man endda, dersom man havde tilstrækkelig Fart paa og ikke var bange for Vægterne, rutsje gennem den stejle Nørregade næsten ned til Torvet foran Raadhuset.

Under denne Nedfart havde man foran sig den frieste og videste Udsigt over Egnen: først nedover selve den snedækkede By med rødt Lygtelys i Gaderne og hvidt Maaneskin paa Tagene; dernæst over den tilfrosne Fjord og de islagte Enge; endelig